

менно мѣсто е занимало въ лжовната литература богомилството. Ние ще да захванеме съ оние памѣтници, въ които свѣрзката не е до толкова видна, и послѣ ще да преминеме при оние факти изъ тая литература, които явно принадлежатъ на богомилството. Но да напомниме още единъ пѣтъ на читателтъ, че ако и да са ползуваме тука и съ руските рѣкописи, но ние ще да имаме дѣло съ оние памѣтници, които сж несъмнѣнно южно-славянски, и че, по причина на указанните отъ насъ литературни свѣрзки, въ тие памѣтници са разкрива предъ насъ народната религиозна поезия не само на бѣлгарете и богомилите, но и на цѣлото православно славянство изъ стариятъ периодъ, въ който народната масса до самото 18-то столѣтие е била твѣрде привязана за лжовната литература.

Въ индексътъ между друго са упоминава една книга подъ заглавие: *Вопросы Иоанна Богослова, что вопросы Господа на горѣ Елеонствѣ*¹⁰⁾. Тие вопросы, които сж извѣстни по руските, повечето пѣти нови списки, са касаятъ антихристѣтъ и второто христово пришествие и, като земеме предъ видъ множество доказателства, сжставляватъ источникъ на лжовните богомилски сказания. Да забѣлѣжиме най-напредъ, че тоя апокрифъ принадлежи въ числото на оние, които въ статията за лжовните книги сж притурени вече отъ славянска редакция и не намиратъ са въ грѣцкиятъ индексъ, който ѣ е служилъ за основание. Ако грѣцкиятъ индексъ не упомѣнува за тоя апокрифъ, който е важенъ по своето еретическо сждржание, то това може

¹⁰⁾ Издадени у Тихонравова въ неговите „Отречен. книги.“ 2, стр. 174—112. Г. Буслаевъ е размѣсилъ „Вопросите“ съ „Бесѣдата на трите свѣтителя“ („Очерки“, 2, стр. 31).